

Forsaavidt det høje Ministerium derhos har begært en Udtalelse over Forslaget fra mig som Sygekasseinspektør, skal jeg bemærke følgende:

Jeg kan tiltræde den i § 1 nedlagte Grundtanke, at der bør være noget større Overensstemmelse mellem den for Optagelse i Sygekassen (og dermed for Tiden Invalidforsikringen) gældende Arbejdsførhedsgrænse og den Grænse for Erhvervsevnen (en Trediedel), der efter Invalidforsikringsloven betinger Tilkendelse af Invalidrente.

Men jeg er, i Overensstemmelse med Nævnet, tilbøjelig til at mene, at dette Formaal, hvorved de mest stødende Tilfælde af Inddragelse under Invalidforsikringen af Personer med stærkt nedsat Arbejdsevne undgaas, vil kunne opnaas ved, at Arbejdsførhedsgrænsen for den fælles Optagelse i Sygekasse og Invalidforsikringen forhøjes noget. For at dette Formaal skal opnaas, vil det ikke være nødvendigt at forhøje Arbejdsførhedsgrænsen *i væsentlig Grad* og derved udelukke ret mange kronisk syge fra Sygekassen. Min Erfaring viser nemlig, at en stor Del af de Personer, som Forslaget tilsigter at unddrage fra Invalidforsikringen, er aandsvage Personer, der legemligt er raske og formentlig ikke egentlig hører hjemme under Sygekasseloven, hvis Hovedprincip jo stadig er „Hjælp til Selvhjælp“; de hører efter deres Sindslidelses Natur snarere hjemme under Forsørgelseslovgivningen, jfr. Fattiglovens § 63, 2. og 3. Stykke. Disse Personer er ogsaa efter den nuværende Fortolkning af Arbejdsførhedsbegrebet, hvis de i visse Tilfælde erklæres for arbejdsføre, *lige paa Grænsen* af Arbejdsføreheden.

Naar der i Nævnet har vist sig en vis Uvilje mod at skille de to Begreber „Arbejdsførehed“ og „Erhvervsevne i Invalidelovens Forstand“, skyldes det ogsaa, at man nærede store Betæneligheder ved *de forøgede Administrationsvanskeligheder*, Lovudkastet vil paaføre *Sygekassebestyrelserne*, som i Forvejen med faa Aars Mellemrum, dels ved Sygekasseloven af 1915 og derefter ved de sociale Love af 1921 har faaet en endog overordentlig betydelig Forøgelse af deres Administration. Jeg mener her at burde udtale, at jeg med Nævnet deler disse Betæneligheder, og at man — naar man bygger paa en saare billig Administration af en stor Del af Socialforsikringen gennem folkevalgte Sygekassebestyrelser — ikke bør forlade et simplere Administrationsprincip som det hidtil gældende — hvor ikke afgørende Grunde maatte tale derfor.

Endvidere skal jeg til § 1 bemærke, at det sikkert — herfor borger Erfaringen med Hensyn til Arbejdsførhedsspørgsmaalene under den nuværende Ordning, der i Mængde indkommer til Inspektoratet — vil vise sig aldeles nødvendigt — naar der fremtidig, hvis Lovforslaget gennemføres, skal nedsættes „en Invalideret“ i hver Sygekasse — at der gives Bestyrelsen Lejlighed til i Tilfælde af Uenighed mellem Bestyrelse og Læge at forelægge Spørgsmaalet for en Statsmyndighed. Da jeg underhaanden er bleven bekendt med, at Invalidforsikringsretten ikke mener at kunne yde Vejledning vedrørende saadanne Spørgsmaal, finder jeg det rimeligst, at det bliver Invalidforsikringens almindelige Administration — Invalidforsikringsfonden — hvem saadanne Vejledningspligter tilfalder.

Jeg kan derfor tiltræde Nævnets Forslag til Ændring i § 1, 3. og 4. Stykke, hvorefter det i Tilfælde af Enighed mellem Sygekassebestyrelsen og Lægen om, hvorvidt den paagældende skal invalideforsikres eller ikke, beror ved denne fælles Afgørelse, medens Sagen — i Tilfælde af Uenighed mellem dem — forelægges Fonden — jfr. ogsaa § 4, 4. Stykke i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 27. September 1921, efter hvilken Bestemmelse Kasserne heller ikke under den nuværende Ordning paa egen Haand — men formentlig nok med Inspektoratets, eventuelt Ministeriets Samtykke — kan optage Personer, der af Lægen erklæres for ikke-arbejdsføre.

Det er altsaa Meningen med Nævnets Forslag, at Fonden uden at afgive nogen egentlig Kendelse og saaledes uden at blive nogen Underinstans overfor Retten skal *søge at vejlede og forlige Parterne*. Hvis dette ikke opnaas, skal Fonden oversende Sagen til Retten til endelig Afgørelse. Igennem dette Forslag opnaar Fonden en for dens Virksomhed i saa Henseende formentlig nødvendig *Lovfæstning af dens Vejlednings- og Forligelsesret og Pligt*; det skal ogsaa nok vise sig, at den vil kunne bilægge de allerfleste af disse Spørgsmaal. Sygekasserne vinder desuden det, at de ikke skal henvende sig til en ny tredie Institution — Retten